

Med hjerte og sjæl

Jeg blev ikke født i Palæstina,
men jeg tilhører mit folk — med hjerte og sjæl.

Tilhørsforhold skrives ikke på papirer,
og skabes ikke af grænser.
Tilhørsforhold skrives i hjertet.
Tilhørsforhold bæres i sjælen.
Tilhørsforhold bevidnes i kærlighed, i troskab, i offer.

Jeg har aldrig stået på Gazas kyst og set solen forsvinde i havet.
Jeg har aldrig vandret i Jerusalems bakker, oplyst af solens skær.
Jeg har aldrig høstet oliven fra dens gamle lunde.
Jeg har aldrig bedt i al-Aqsas gårde, under dens tidløse buer og evige himmel.

Jeg er aldrig vågnet til brølet af fly.
Jeg er aldrig flygtet fra ruinerne af ødelagte huse.
Jeg har aldrig begravet mine børn under lyset af bristede stjerner.
Jeg har aldrig samlet resterne af mine kære i en plastikpose.

Og alligevel — hvert sår har såret mig.
Hver uretfærdig død har tynget mit bryst.
Hvert forældreløst barns skrig har rystet mig.
Hver tåre fra en mor har gjort mig tavs.
Hver bøn fra en far har styrket mig.
Hvert barns håb har løftet mig.

Deres sår er mine sår.
Deres standhaftighed er min stolthed.
Deres håb er min styrke.
Og deres sag er min pligt.

Jeg står ikke blandt dem som en besøgende.
Jeg taler ikke om dem som en fremmed.
Jeg står som slægt.
Jeg står som familie.
Jeg står unik, men aldrig alene.
Jeg står unik som mit navn, og ét med mit folk som min skæbne.

Jeg bindes ikke til dem af jord, men af kærlighed.
Ikke af tilfældig skæbne, men af forudbestemt skæbne.
Ikke af et snævert statsborgerskab, men af en vid nation.

Jeg kæmper ikke med våben, men med ord.
Jeg gør modstand ikke med had, men med sandhed.
Og jeg forsvarer mit folk, som en løvinde forsvarer sine unger:
med en kærlighed, der ikke svækkes,
med et mod, der ikke knækkes,
med en troskab, der ikke hviler, før de små er i sikkerhed.

Sandheden er mit sværd.
Retfærdigheden er mit skjold.
Tålmodigheden er min rustning.
Og med disse vil jeg aldrig overgive mig.

Jeg blev ikke født i Palæstina,
men Palæstina blev født i mig.
Og jeg vil blive hos mit folk —
indtil uretfærdighedens kæder er brudt,
indtil retfærdigheden strømmer gennem landet som en flod,
indtil kaldet til bøn lyder frit fra hvert minaret,
indtil sikkerheden — sandhedens sikkerhed — vender tilbage til profeternes og martyrer-
nes land.

Og jeg siger: jeg vil ikke glemme.
Jeg vil ikke tie.
Jeg vil ikke vende mit ansigt bort.
Ikke i dag. Ikke i morgen. Aldrig.

Jeg vil huske martyrerne.
Jeg vil ære de standhaftige.
Jeg vil bære sagen.
Jeg vil bevare håbet.
Og jeg vil kæmpe — med ord, med sandhed, med sjæl —
indtil Guds løfte bliver opfyldt,
og de undertrykte arver jorden.